

vet, er han også interviewet. Denne hr. Skrumsager var en af de allerførste danskere, som kom til Stockholm for at få det, der hedder stereotaktisk strålebehandling, som vi var nogle der troede på kunne hjælpe ham.

Så prøv at høre, hvordan det var der i 1990'erne. To dage før, at hr. Skrumsager skulle rejse af sted til Stockholm, sendte Sundhedsstyrelsen i Danmark et afslag, hvori de skrev:

På grund af de foreliggende oplysninger om anvendelse af stereotaktisk strålebehandling på levermetastaser – det er døtresvulster i leveren – må Sundhedsstyrelsen anse, at metoden endnu befinder sig på det eksperimentelle stadium, og styrelsen har derfor ikke mulighed for at godkende offentlig betaling af udgifterne ved henvisning af patienten til Karolinska Sjukhuset.

Hr. Skrumsager måtte selv bekoste, hvad det kostede, og samtidig var det sådan, at der var en overlæge på Århus Kommunehospital, der henviste hr. Skrumsager til behandling i Sverige. Men 2 dage før han skal af sted, får han at vide, at Sundhedsstyrelsen ikke vil betale alligevel. Han betalte så.

Der er betydelig flere eksempler, jeg kunne komme med. Det sidste, som kun lige tager 30 sekunder, handler om en mand, der hedder Jørgen Skadshøj. Han skrev:

Efter den 29. maj 1998 at være blevet erklæret uhelbredeligt syg af kræft på Odense Universitetshospital er jeg blevet opereret på et tysk hospital og vurderes nu at være uden kræft. Udgifter til undersøgelser, operation, sygehusophold, rejse og familieledsagelse er opgjort til 300.000 kr., og en redegørelse er vedlagt.

Og det sidste:

Som dansk statsborger, således underlagt det danske sundhedssystemets rettigheder og pligter, skal jeg anmode om, at Sundhedsministeriet bevilger alle eller de fleste af de afholdte udgifter.

Der var blankt afslag.

Det, jeg bare vil sige, er: Der er forskel på det, der sker i dag, og på det, der skete før. Der var nogle, der ikke fik den strålebehandling, de skulle have, men ingen vidste rigtig, hvad årsagen var. Det ved vi nu i dag. Dengang var det med åbne øjne, at Socialdemokratiet, SF og andre partier derovre omkring sagde nej til, at disse patienter fik den helt nødvendige behandling. Jeg nævner kun det her for at vise, at der er himmelvid forskel på det, der sker med disse patienter nu, og det, der skete tidligere. Men jeg er den første – det er ministeren også – til at beklage, at der er nogle patienter, der er blevet svigtet, og

dem skal vi nu gøre alt, hvad vi kan for. Jeg vil gerne have, at vi ser fremad alle sammen.

Det var ordene.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Foreløbig har jeg noteret fem korte bemærkninger. Jeg skal lige se, at jeg ikke har overset nogen. Det er hr. Morten Østergaard, fru Charlotte Fischer, hr. Per Clausen, fru Lone Møller og fru Karen J. Klint. Der kan selvfølgelig komme flere.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Det, som er kernen i den diskussion, der har været i det sidste stykke tid, er jo, hvorvidt den regering, vi har nu, som gik ud og lovede borgerne guld og grønne skove på sundhedsområdet, har levet op til det, den lovede. Derfor vil jeg bare gerne helt simpelt, stille og roligt spørge hr. Jørgen Winther, om han mener, at de tilstande, der hersker på kræftområdet, lever op til det, der står i regeringsgrundlaget fra 2001. Fra det vil jeg gerne citere:

Borgerne skal have en reel og konkret garanti for behandling for alle sygdomme inden for en fastsat periode.

Er det tingenes tilstand på kræftområdet i dag?

(Kort bemærkning).

Jørgen Winther (V):

Jeg kan svare, at tingene i hvert fald er betydelig bedre nu; mange mile bedre end det, der gjaldt i 1990'erne. Og jeg kan se, at overlevelsestiden for kræftpatienter på mange områder bliver bedre og bedre.

Kl. 13.35

Men som vi alle ved, er der altså nogle patienter på Herlev Sygehus, især dem med kræft i hoved og i hals, som har ventet alt for mange uger på strålebehandling. Der vil jeg sige, at det havde været utrolig skønt, hvis den politiske ledelse på Herlev Sygehus havde taget ansvaret for det her, var gået frem og sagt, at det her ikke er godt nok, og havde undersøgt, hvordan det kunne være. For nogle patienter, der var opereret for brystkræft – knuden var væk, og der var ingen metastaser – har alligevel fået strålebehandling hurtigere. Hvad er det dog, der er sket på Herlev Sygehus? Nogle patienter, der var de mest alvorligt syge, skulle vente rigtig lang tid. Det er en stor, stor gåde for mig, og jeg vil gerne have